

HORY - DOLY NOVOHRADSKÉ
19. 7. – 24. 7. 1999
Epickolyrické drama o 6-ti dějstvích

Dějství první

O cestování dne prvního cestovatelů Toma, Jeníka, Qítka, Majoránky, Andulky, Zdeničky, Evičky Plavcových a Pituchových a Lenky.

Už jsme zase na cestách,
a píšeme deník
o tom, že je z hladu strach
deníkář je Jeník...

a dál to neumím. Drama se stává epickým.

Dnes jsme započali již třetí Plavcovský vandr. V mírně obměněném složení jsme se scházeli následovně:

Z Heřmaňáku jsme vyjeli s Tomem, já, Vítek a Zdenička a Lenka přivezená k nádraží osobním šoférem (ani spropitné mu nedala).

V Přelouči vyhlížíme Majoránku s Andulkou a Evičku. Přerovský Zubr je však narván k prasknutí a tak se scházíme na chodbičce a jsme všichni. Stojíme až do Prahy, ale nevdí, nohy jsou ještě svěží. Zábava se rozjíždí, vlak taky.

Průběžně konzumujeme lahůdky z domova, zpustlíci zapíjejí pivem ze zásob vlakové zubří čtyři. Než si Jeník vyndal klíště byli jsme v Praze. Hledáme budějovický spěšňák a Tom se těší na Budwar.

Ještě že jsme se dostali k vlaku půl hodiny před odjezdem. Boj o volná místa se právě rozhořel v plné síle. Evička vidí volné kupé a hrne se do vlaku. Nevybíravě ji zastavuje žena středního věku bránící celý vagón pro svůj zájezd. Po krátkém boji ustupujeme. Zabíráme tři kupé najednou v dalších vagónech a vybíráme nejlepší. Naskládat 8 20ti kilových bágů nad sedadla je úkol jen pro zkušené. Zvládli jsme to a za necelých deset minut. Již usedáme na pohodlné sedačky zbrocení potem ze stěhování batohů a sebe, těšíme se na krásnou cestu, sluníčko svítí, do kupé nahlíží usměvavý pán a praví: „Máme tady 5 místenek. Budete nás muset pustit.“

Co v takové situaci učinit?

Zabili jsme ho, místenky mu šlohlí a mrtvolu nacpali na záchod? Ne jen jsme se zasmáli a stěhovali se do jiného místenkového kupé. V předtuše dalšího vyhazovu pátráme dál.

Nakonec alespoň kuřácké kupé.

A už přichází průvodčí.

„Tak to mládeži obsadili jste kuřácké oddělení...“ praví výhruzně, a nás jímá hrozná tušení. Otevíráme nože a dveře na záchod. Ale není toho třeba.

„Tak mi ukažte jízdenky“ zní druhá část věty. Postupně se ukazuje, že obsluha kuřáckého vagónu má vykouřený mozek.

Jelikož nás už nikdo nevyhodil odjíždíme v tomto kupé. Jsme tu sami nikdo už si nepřisedl. Hrajeme a konzumujeme další lahůdky z domácí kuchyně.

S blížícími se Budějovicemi nám začínají vyskakovat nedočkávané batohy z držáků a my začínáme vystupovat. Bez řádné paniky to nejde: Zdenička propadá v panický řev a padá jí na hlavu batoh, řve ještě víc, Jeník se přidává a lidé v sousedním kupé spěšně opouštějí vlak oknem. Hrneme všechny bágly a lidi ven z vlaku. Zbývají 2 minuty do odjezdu přípoje. Vybíháme z nástupiště a vbíháme zpět. Vybíháme k inf. ceduli a běžíme zpět. Ptáme se

průvodčího na 4. nástupišti běžíme k vlaku. Ptáme se znovu průvodčího a běžíme znovu k vlaku. Nasedáme a jedeme, obědváme.

Vítá nás stanice Nové Hradý. Není čas na zevlování jede nám autobus do Nových Hradů. Zde vystupujeme a hledáme náměstí. Naši hru ábr fábr domine je to kostel nebo ne nám zkazil

Tom a zeptal se. Užíváme si posledních doušků civilizace. Nakupujeme píšem domů, potíme se.

Je hic, čeká nás čundr pustou krajinou, kde nejsou zmrzliny ba ani pitná voda a tak máme bágly zatěžkány k prasknutí a přesto se těšíme. Tom shání pivo.

Konečně vyrážíme po pár kilometrech vstupujeme do lesů a je nám skvěle. Pot nás zalívá, batohy řežou do ramen. Ha borůvky, po chvíli remcalové vymohli pauzu a vyhlásili soutěž o největší borůvku.

Nasbírali jsme kotlík, Qítek vyhrál syreček. Jdeme do Šejb a na autobusovém nádraží doplňujeme síly a tekutiny.

Některí je i upouštějí. Opouštíme značku a stoupáme k bájnému prameni kam srnky, laně chodí pít, traktoristi kradou nože a za teplých večerů se v něm koupou divoženky oslnivé krásy.

„Je asi v půli kopce,“ povídá Qítek a zatnuvši zuby vystoupá prvních pět

kilometrů. „Tak tamhle to je. Poznávám to podle parkovištátka,“ řekne a vyrazí rychleji. Po sto metrech uznává, že se mýlil, zpomaluje, zatne zuby a vystoupá druhých pět kiláčků. V tom zbystří, zavěťtří, zaposlouchá se a oživne. „Támhle to je, tady to poznávám, támhle to zatočí, tam je parkoviště, tady teče pramen, už ho slyším. Chcete se vsadit.“ Nikdo se vsadit nechce a všichni jsou rádi, že už jsme tady. Po stu metrech je vše odvoláno a my litujeme, že jsme se nevsadili. Poslední kilometr a jsme skutečně na místě. Pramen je skvělejší, oheň bude ohni. Některí se nechali svést a provádí různé hygienické úkony. Především všichni odcházejí hledat místo na s...aní. Avšak jiní se odhodlali k takovým činům jako umytí od hlavy k patě v, považte, ve studené vodě. Projíždějším turistům se naskytl neobvyklý pohled.

Vaříme večeri za neustálého odcházení do keříčků.

Šťastné návraty jsou halasně oslavovány. Večeříme nudle s mákem. Po večeři sedíme a tlučem komáry když tu Andulka praví: „Pojďme zalízt do spacáků a kecat tam.

A vočem budem kecat?“ Ptá se š'oural. „Já budu kecat až vám bude špatně,“ rce Vítek.

Lákavá představa nás nakonec nalákala do postýlek. Bylo jasné, že nás každý kdo ráno půjde kolem zahlédne a okrade a tak jsme zahájili bezpečnostní přípravy na noc. Vítek chvíli kecal, ale vida, že je nám i tak dobře, usnul. Pak nám vyprávěla Zdenička komedii plnou omylů od věhlasného Shakespeara a to sme čuměli co to je zápletka. Dvojitý dvojčata rozdělený na kládě* a abatýše jejich matka, no žůžo. Pak jsme spali a odháněli hmyz. V noci se okolo nás pohyboval sýček, myš, Majoránka a Tom jdoucí na záchod směr Vítek. Nedbajíc hlášek, že prší jsme se prospali do nového dne.

* Slovo „kládě“ je v originále špatně čitelné, možná se jedná o úplně jiné slovo. Přepisovatel, jak je patrné z textu tou dobou tvrdě spal, takže ničeho nepamatuje.